

Den fungerende handelsminister (Bertel Dahlgaard): I anledning af det ærede medlems sidste bemærkninger vil jeg gerne sige, at jeg tror, det fremgik meget tydeligt af min redegørelse, at konsekvensen, hvis Gladsaxe kommune fritoges for at gå ind under den samlede københavnske mælkeordning, ville være, at den storkøbenhavnske mælkeordning blev slået i stykker. Jeg vil gerne hertil føje, at det ærede medlem jo i øvrigt må erindre, at denne mælkeordning — jeg tror også, det fremgik af det ærede medlems første udtalelse — er tilvejebragt ved aftale mellem disse 13 kommuner og udarbejdet af det storkøbenhavnske kommunale mælkeudvalg. Deri ligger i øvrigt, sådan som ordningen er, at handelsministeren ikke kan påbyde en ordning af en ganske bestemt karakter. Handelsministeren kan kun sige ja eller nej til den ordning, der bliver foreslået. Om der skulle være anledning til en revision af hele lovordningen, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg skal henlede den højtærede handelsministers opmærksomhed på det ærede medlems udtalelser, når han vender tilbage fra sin rejse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Alfred Jensen** til forsvarsministeren:

„Agter forsvarsministeren at forandrig hærchefen, generaløjtnant Viggo Hjalf, afskediget i anledning af hans tilståelse om, at han under besættelsen ved våbenfordelingen favoriserede officerernes ventegrupper på et tidspunkt, hvor de kæmpende modstandsgrupper led hårdt under mangel på våben?“

Alfred Jensen: Under besættelsen manglede modstandsbevægelsen stedse våben til en effektivisering af kampen mod den tyske besættelsesmagt. Der blev udfoldet omfattende bestræbelser for at fremskaffe våben til modstandsgrupperne. Da det i 1944 lykkedes at skaffe både våben og

ammunition fra Sverige, opstod der imidlertid vanskeligheder med fordeling af våbenene. Det var ganske klart, at O-grupperne blev favoriseret, medens de aktivt kæmpende grupper blev helt eller delvis forbigået. Der blev rettet stærke bebrejdelser mod daværende kaptajn Schjødt-Eriksen, der erkendte skævheden i fordelingen, men stedse undskyldte sig med, at vanskelighederne med at få våbenene til de civile grupper og sikkerhedshensyn havde medført, at de kæmpende modstandsgrupper ikke fik de våben, de skulle have. Schjødt-Eriksen påstod, at den urimelige våbenfordeling ikke var tilsigtet, tværtimod.

Nu 15 år efter besættelsens ophør erklærer hærchefen, generaløjtnant Viggo Hjalf, at favoriseringen af O-grupperne ved våbenfordelingen ikke beroede på fordelerne uberegnelige årsager, men derimod skete med fuldt overlæg, og at han, Viggo Hjalf, som stabens leder personlig var ansvarlig herfor.

Som begrundelse herfor anføres, at man fra officerernes side frygtede for at overlade våben til kommunistiske grupper, som man påstod foretog våbenopsamlinger. Det er rigtigt, at sådanne rygter var i omløb, men de var ganske grundløse. Hensigten hermed var ganske klar, de skulle tjene til at svække modstandssammenholdet i modstandsbevægelsen og til, som Erling Foss siger i sin bog „På eget ansvar“, ved hjælp af falske rygter at fremkalde en hvidgardebevægelse. Påstanden var så hasarderet, at frihedsrådet og den aktive del af modstandsbevægelsen tog afstand derfra. Der var intet skel her i modstandsbevægelsen. Utilfredsheden med den skæve våbenfordeling kom derfor også til udtryk fra alle sider i den kæmpende modstandsbevægelse. Samlet fremsatte man kravet om oprettelse af et våbenfordelingsudvalg.

I virkeligheden var det den aktive modstandskamp, Viggo Hjalf ramte til fordel for besættelsesmagten og til skade for modstandskæmperne og vort land. Under besættelsen var det klart, at landets krigs-